

NA TREKINŠKI GORI JE PO STRMINI OMAHNIL CELJAN DRAGO ŽLOF

SMRT NA PISANG PEAKU

MARJAN RAZTRESEN

Prav na svoj 55. rojstni dan je 30. oktobra letos na pobočjih 6091 metrov visoke himalajske gore Pisang Peak končal svoje življenje planinec iz Celja **Drago Žlof**. Na zasneženi dokaj hudi strmini pod vrhom mu je zdrsnilo in je zgrmel 700 metrov globoko. Trije njegovi tovariši, prav tako kot Žlof udeleženci trekinga, ki ga je vodil gorski vodnik **Roman Robas**, so sicer videli, kam je padel, vendar mu niso mogli pomagati, ker je pri padcu dobil smrtne poškodbe. Posmrtno ostanke pone srečenega planinca so že v ponedeljek, 13. novembra, pokopali na celjskem pokopališču.

ZADNI VRH ZA KNJIGO

Na čisto zasebni treking okoli Anapurn v nepalski Himalaji je 20. oktobra odšlo 20 slovenskih planincev iz različnih predelov države, med njimi tudi Drago Žlof, ekonomist, zaposlen v celjski davčni upravi, član Planinskega društva Luče, ki se je s planinstvom aktivno ukvarjal že okoli 35 let. Dotlej je bil že na več trekingih, tudi v najvišjih pogorjih sveta, dvakrat tudi že v Andih, kjer je med drugim priplezal na 6958 metrov visoko Aconcaguo v argentinskih Andih, pa tudi na Kilimandžaru in na več evropskih štiritisočakah.

Skupina trekerjev je to pot sicer odšla na pot okoli Anapurn, na treking torej, ki velja za enega od najlepših na svetu, predvsem pa je najbolj znan. Štirje med njimi pa so se že med pripravami v Sloveniji odločili iti na lep trekinški vrh Pisang Peak, ki je približno na sredini klasične trekinške poti okoli Anapurn in prav blizu te poti. To so povedali tudi vodji trekinga, ki jim je takoj dejal, da z njimi ne bo šel, ker mora predvsem voditi 16 drugih trekerjev, poti pa jim vendarle ni odsvetoval, ker je poznal njihovo dotedanje planinsko udejstvovanje in sposobnosti. Obljubil jim je, da jim bo v Nepal preskrbel dovoljenja za vzpon, svetoval jim je opremo in to, kako naj postopoma prodirajo proti vrhu, pa še to, da naj se ob kakršnemkoli poslabšanju vremena nemudoma vrnejo v dolino.

Za ta vzpon se je že v Sloveniji posebno navduševal Drago Žlof: s tem šesttisočakom je želel okronati svoje dosedanje vzpone na tako visoke gore in še ta vzpon vključiti v svojo knjigo »S celjsko zastavo na visokih gorah sveta«, ki jo je pripravljaval. Pred odhodom v Nepal je nekaterim prijateljem celo dejal, da je to njegova zadnja tako visoka pustolovščina.

Tik pred odhodom iz Slovenije je vodja trekinga Roman Robas zbolel za pljučnico, ker pa ni mogel odpovedati trekinga, pa tudi letalske vozovnice do Katmanduja in nazaj so bile že kupljene, je telefoniral svojemu dobremu znancu gorskemu vodniku v nepalsko prestolnico, naj prevzame njegovo delo, če ga bo bolezen vrgla v posteljo. Ta šerpa, ki je dotlej že večkrat vodil skupine 520

Drago Žlof leta 1986 pred planinsko kočjo pod Mont Blancom

okoli Anapurn, mu je obljubil pomoč in besedo tudi držal, kajti Robas je v Katmandu sicer poletel, tam pa je obležal.

PADEC V SMRT

Preden je skupina odšla iz Katmanduja, je organizator trekinga četverici še enkrat natančno razložil taktiko vzpona na Pisang Peak. Dejal jim je, naj si za vzpon in sestop vzamejo štiri do sedem dni časa, da bodo dobro aklimatizirani, kajti tako dela tudi večina drugih trekinških skupin; Pisang Peak je namreč eden od najbolj priljubljenih trekinških vrhov v anapurnskem pogorju.

Nedaleč od vasi Pisang se je četverica planincev, **Igor Varjačič** iz Kranja, **Mira Pintar** iz Škofje Loke, **Jernej Klinc** iz Orehovega pri Selnici in Drago Žlof iz Celja, ločila od ostalih in se skozi to vasico odpravila na višino 5000 metrov, kjer si obiskovalci te gore najpogosteje uredijo navzgor pomaknjen bazni tabor. Pred odhodom so že za naslednji dan naročili nosače, naj jih počakajo pod goro.

Dne 30. oktobra so se iz tega baznega tabora v primernem vremenu napotili proti vrhu; ker so se odlično počutili, so še ta dan sklenili priti na vrh, česar si je posebno želel Žlof, da bi tako najlepše proslavil svoj 55. rojstni dan. Opoldne, ko naj bi se vrnili v svoj tabor, če do takrat ne bi prišli na vrh, kot jim je svetoval Robas, so bili tako visoko, da so vzpon nadaljevali in prišli na vrh skoraj točno ob enih popoldne. Čestitali so si, fotografirali drug drugega in gorsko panoramo, pol ure pozneje pa se odpravili navzdol. Ker so pot dobro poznali, ker je bilo vreme lepo in ker strmina, podobna kapi Grintovca, le da nekoliko bolj strma, ni bila ledena, so se odločili, da je varovanje nepotrebno in da bodo lahko varno sestopili nenavezani.

Le kakšnih sto višinskih metrov pod vrhom je Igor Varjačič, ki je hodil prvi, za seboj zaslíšal nenavaden

šum. Obrnil se je in videl, kako le nekaj metrov stran mimo njega drsi Drago, Mira in Jernej pa sta obstala kot ukopana. Drsel je vedno hitreje, do skalnega skoka, visokega kakšnih 200 metrov, prek katerega ga je vrglo in je trojci izginil izpred oči.

Kratek čas trije planinci niso mogli od razburjenja narediti koraka, potem je Igor šel do roba in z 200-milimetrskim teleobjektivom pregledal strmine. Nesrečnega tovariša je videl kakšnih sto metrov daleč med skalnimi skoki, položaj delov njegovega telesa pa je bil tak, da ni bilo prav nobenega dvoma, da mu ni mogoče več pomagati, potem ko ga je premetavalo kakšnih 700 metrov po snegu in skalah...

KREMIRANJE OB SVETI REKI

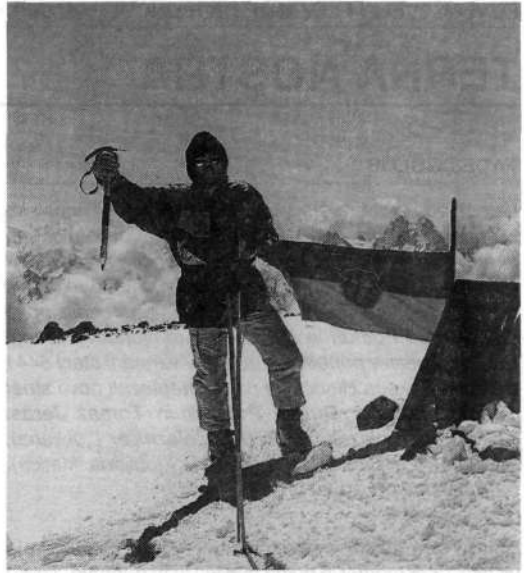
Karseda previdno so se trije brez besed odpravili v dolino, prišli okoli pol šestih popoldne v navzgor pomaknjeni bazni tabor in se pol ure pozneje spustili še do vasi Pisang. Naslednje jutro, 31. oktobra, so odšli v kakšne tri ure oddaljeno vas Manang in tam sprožili reševalno akcijo.

Med prvimi je za nesrečo zvedel Roman Robas v Katmanduju in se nemudoma odpravil na policijsko postajo; v Nepalju namreč ne sme nihče nič delati v gorah brez dovoljenja in ker trije slovenski planinci niti niso bili večši tako zahtevnega reševanja, so bili popolnoma odvisni od domačinov. Hkrati s tem, ko je poskušal dobiti dovoljenje za začetek reševalne akcije, je Robas po telefonu dobil Žlofovo ženo in sina, jima sporočil žalostno vest in ju hkrati vprašal, ali naj ponesrečenca pustijo na gori, ga spravijo v dolino in tam pokopljejo ali pa tam kremirajo, kajti prevoz trupla v krsti v Slovenijo bi veljal premoženje. Odločila sta se za slednje.

Po hudih mukah in velikanskih zapletih, ki so ga pripeljali do visokih nepalskih policijskih uradnikov, je Robas je dobil dovoljenje, da lokalni policaji truplo prinesejo v vas Pisang, izposloval pa je še dodatno posebno dovoljenje, da gre z domačini na goro k truplu tudi eden od Slovencev; na koncu koncev je imel nesrečni planinec pri sebi kaj denarja in kakšno dragocenost, ki seveda pripada njegovim domačim. Tako je z ekipo smel iti Igor Varjačič.

Truplo so 4. novembra zvečer prinesli v Pisang in ga naslednji dan ob sveti reki Marsiandi po lokalnih običajih upepelili.

Ta čas se je v Katmanduju začevalo drugo poglavje te tragedije: kako uradno prinesiti pokojnikov pepel v njegovo domovino. Robas je storil vse, kar je bilo mogoče, premislil je vse možnosti, kupil je celo lepo žaro z vgraviranim nepalskim napisom, ki pa jo je potem nesel nazaj v trgovino, ko tamkajšnji policaji niso mogli najti predpisa, na podlagi katerega bi bil dovoljen tak izvoz. Oskrbel je le uradni mrljiški list, spisan v nepalskem jeziku in v nepalski pisavi ter podpisan s palčnim odtisom policijskega uradnika, dal ta dokument uradno prevesti v angleščino, pustil pokojnikove posmrtno ostanke v isti plastični skatli, v kakršni so mu jih dali v Pisangu, razložil po telefonu svojim trekerjem, da bi utegnil na poti na letališčih in mejah imeti težave, v katere ne bi

Napoved za prvo knjigo, ki jo je pripravil Žlof, pozneje bi napisal še eno o poteh na visoke gore sveta

hotel vpletati še ostalih, in se 8. novembra iz Katmanduja odpravil proti domovini, plastično skatlo pa zavil v kato, nepalsko rutico, in vse skupaj shranil med svojo osebno prtljago, ki jo je imel vseskozi pri sebi. Tri dni je potoval do doma, ker letalo iz Katmanduja, za katero je imel kupljeno vozno karto, ni odletelo, potem pa so se mu podrlle vse zveze za nadaljevanje potovanja. Šele 12. novembra zvečer je pripotoval na ljubljansko letališče Brnik, kjer ga je čakal Žlofov sin. Že dan pozneje, 13. novembra, so posmrtno ostanke nesrečnega planinca pokopali na celjskem pokopališču.

GORA NESREČNEGA IMENA

Ali ponesrečeni planinec vendarle ni tvegjal preveč, ko se je odločil plezati na Pisang Peak? Malo pred odhodom v Nepal je imel namreč doma hudo prometno nesrečo, po kateri je čutil bolečine, zaradi tega pa so mu svojci in prijatelji celo svetovali, naj raje ostane doma in ne gre na tako naporno pot. Ni se dal pregovoriti. Tisti, ki verjamejo v namige usode, bi zanesljivo dejali, da je bil na nesrečo, ki se mu je pripravljala, opozorjen, vendar je opozorilo preslišal.

Pisang Peak je sicer izredno priljubljena trekinška gora, zaradi kar številnih vzponov nanjo pa se je na njej pripetilo že precej hudih nesreč. Najodmevnejša je bila vsekakor lanska, ko se je na njenih pobočjih hkrati smrtno ponesrečilo kar enajst ljudi, med katerimi sta bili tudi dve ženski, in sicer devet Nemcev, en Švicar in en Šerpa, stari med 33 in 58 let. Na Pisang Peaku se je leta 1983 smrtno ponesrečil tudi hrvaški planinec **Velimir Sušak** iz Zadra.

Sicer pa je bilo na tej gori že precej slovenskih alpinistov. V osemdesetih letih so se nanjo kot alpinistični inštruktorji povzpeli tudi slovenski plezalci, ki so v bližnjem Manangu vodili šolo za nepalske gorske vodnike.